

paheisiinsa. Mutta niin onnettomasti ei asianlaita kuitenkaan ole. Vanhentuneen yhteiskuntajärjestelmän kukistuttua kukistuvat myöskin sen järjestelmän synnyttämät paheet, niiden mukana prostitutsi-oninkin.

On uudelleen ja uudelleen todistettu, että prostitutsionin ja tyttökaupan kasvamiseen on syynä tuotannon välineiden yksityisomistusoikeus ja liikevoitto. Liikevoiton tähden työläistyttöjen täytyy tehdä nälkápalkoilla työtä ja joutua

avuttomina tyttökaupanharjoittajien uhreiksi. Liikevoiton tähden prostitutsioniliike kasvaa. Kun yksityisomistusoikeus ja sen mukana liikevoiton mahdollisuus poistuvat, silloin poistuu pääasialliset syyt prostitutsiooniinkin. Ja sen jälkeen poistuvat kaikki ne syyt jotka nykyisessä yhteiskunnassa toiselta puolen synnyttävät prostitutsionin tarpeen. Ja silloin häviää prostitutsioni itsestään.

Selma Jokela.

Syndikalismi, industrialinen unionismi ja sosialismi

IV. SABOTAGE VALLANKUMOUKSELLISENA ASEENA.

Sabotage johtuu ranskalaisesta sanasta "sabot", puukenkä. Harjoittaa sabotagea on siis olevinaan: tehdä työtä puukenkämäisesti. Ensikerran tämä sana luultavasti esiintyi Ranskan työväenyhdistysten kongressissa v. 1897. Kongressi käsitteli m. m. boikottauskysymystä ja sitä keinoa, jota brittiläiset unionit olivat harjoittaneet, joka tunnettiin nimeltä "Ca canny", käy hiljaan. Lausunnon laatijat, Emile Pouget ja Paul Delasse, molemmat kuuluisia anarkisteja, koettivat saada tälle skotlantilaiselle sanalle jotain vastaavaa ranskan kielessä ja keksivät "sabotage"-sanan.

Sabotage saattaa olla väkivaltainen tai rauhallinen. Se saattaa käsittää omaisuuden hävittämistä tahi ei. Se voi perustua laittomiin tekoihin tahi ei laittomiin. Se saattaa käsittää valeen puhumista tahi suoran totuuden lausumista. Sille tuskin löytyy rajoja. On sentähden melkein mahdotonta antaa sii-

tä vissää, tyydyttävää määrittelyä, vaikka me ymmärrämmekiu sen tarkotuksen.

Muutamia esimerkkejä: Parturit olivat Parisissa lakossa. Kun eivät saaneet muuten työnantajia taipumaan, heittivät joka yö postakaa liikkeen maalatuille seinille, jotta ne pilaantuivat, tulivat siivotoman näköiseksi. 2,200:sta parturiliikkeestä 2,000 joutui tällaisen menettelyn uhriksi vuosien 1902—1906 välillä. Työnantajat olivat monessa tapauksessa iloisia myöntymään työntekijäinsä vaatimuksiin, saatuaan ensin maksaa kalliit korjauskustannukset. — Puotipalvelijoille ja tarjoilijoille sopivana muotona on käytetty n. s. "avosuu"-tapaa. Esim. rohdoskauppaan tulee kunti ja tilaa reseptin mukaan lääkettä. Rohdonlaittaja kuiskaa, että samaa lääkettä saa yhdellä viidesosalla hintaa kun ostaa vain paria lääkelajia, joita muka resepti ei sinkertaisesti sisältääkin. Kunti

ostaa nuo lääkeet, ja rohdoksensvalmistajan menettely on "koskenut isännän kukkaroon". — Sekatavarapuodin palvelija paljastaa isäntänsä tavarain kehnouden ja saa ostajan siten lähtemään matkoihinsa. — Tarjoilija kuiskaa ruoka-annoksen tilaajalle, että kyökki on siivottomassa kunnossa, kokki pahassa ihotaudissa, ja kunti menee kiireen kaupalla matkoihinsa. Näin tulee toden sekä valeen puhuminen isännälle vahingoksi. "Koneen lakko" on sabotagen muoto, jossa lakossa olevat työläiset, joiden sijaan lakonrikkurit valtaavat, lähettävät jotkut joukostaan takasin työhön tarkoituksella pilata koneita. Toisissa tapauksissa saatetaan koneiden särkeminen toimittaa jo lakkoon ryhtyissä. "Ohjeiden liian tarkka noudattaminen" tahi "erehdysten" tekeminen ovat myös yksiä sabotagen kehuttuja muotoja. Niinpä kehutaan, että sellainen menettely kuin ohjeiden liian tarkka noudattaminen teki koko Italian rautatiet naurunalaiseksi muutama vuosi sitte vallinneen rautatieläisten lakon aikana. Vuosien varrella annetaan palveluskunnalle monen monituisia ohjeita ja sääntöjä, joiden noudattaminen kuitenkin jää aikojen kuluessa sikseen, ilman että niitä kuuletetaan. Lakon aikana ottavat "lakkolaiset" nämä kaikki tarkasti ja oikein kirjaimellisesti seuratakseen, aiheuttaen arvaamatonta viivytystä liikenteessä. Joskin juna saadaan viimein lähtemään, ei koskaan tiedetä milloin se saapuu perille.

Kukaan syndikalisti ei varmasti-kaan sisällytä sabotage-määrittelyihin tahi keinoihin murhaa tahi tekoja, joiden suoranaisena seurauksena on ihmishenkien hukka. Melkein kaikki syndikalistiset kirjailijat selittävät, että sellaiset teot eivät sisälly sabotageen. Asettaa

dynamiittia rautatiejunan tahi tehtaan alle, jossa on ihmisiä, ja saada siten aikaan ihmisille turmio, ei ole sabotagea.

Kuitenkin, täytyy myöntää, että on melkein mahdotonta kokonaan erottaa joitakin sabotagen muotoja ihmishenkien hukkaa tuottavista teoista. Merkinantovälineitten hävittäminen rautatiellä, vaihteisiin sementin asettaminen y. m. sellaiset, saattavat seurauksenaan tuottaa tuhoisia tapaturmia, joissa ei voi välttää ihmishenkien hukkaa.

Mutta minkälainen on sitte sabotage "vallankumouksellisena" aseena tahi minkäänlaisena aseena. Kuvaava on tässä suhteessa Haywoodin kertomus sabotagen käytöstä Ranskan rautatielakossa. Kirjassaan "The General Strike" kerrottuaan ensin kuinka lähetykset menivät kokonaan muille maille, vaan ei sinne mihin oli tarkoitettu, sanoo hän: "Että tämä oli rautatieläisten systemaattista työtä, siitä ei ole epäilystäkään, sillä Merle'lle, yhdelle La Guerre Sociale-lehden toimittajalle osotettu lähetyks, jonka päälle oli merkitty kulmaan 'saboteraajat, huomatkkaa, osote', meni perille kovalla kiiruulla".

Osoitettuaan muka tällä kuinka sabotagea on vaikuttavaa, kun sitä harjotetaan järjestelmällisesti, paljastaa Haywood seuraavassa ihan tietämättään koko sabotagen käytön heikkouden. Hän nimittäin jatkaa: "Se menestyi niin hyvin, että jotkut kauppiasta alkoivat käyttämään La Guerre Socialen nimeä sadakseen lähetyksensä hetimiten perille. La Guerre Socialen johtokunnan täytyi uhata näitä oikeusjutulla, elleivät herkeä käyttämästä lehden nimeä lähetyksissään rautateillä".

Minkä tunnustuksen syndikalististen menettelyjen heikkoudesta

antaakaan tämä "avuttoman ja kykenemättömän valtion" turviin kääntyminen! Ensin lakolla, jonka päävalttina sanottiin olleen sabotagen, pantiin yhteiskunnan juuret sekä myös valtio "vapaisemaan", ja sitte, kun tavaran lähettäjät alkoivat käyttämään "vastasabotagea", uhattiin kääntyä valtion turviin sen estämiseksi.

Edelläkerrotussa kongressissa kirjoittivat Pouget ja Dessale pontteen että "boikottaus ja sen eroittamaton seuralainen, sabotage, ovat meille tehokkaita vastarintakeinoja, jotka — odottaissa sitä päivää, jolloin työläiset ovat kyllin voimakkaita vapauttamaan itsensä täydellisesti — auttavat meitä pitämään puoliamme riistoa vastaan, jonka uhreja me olemme".

Minun mielipiteeni, sanoo Spargo, on se että sabotage ei ole työväenluokan taistelun tehokas ase, ja että sen käyttäminen vain viivyttaa "sitä päivää, jolloin työläiset ovat kyllin voimakkaita vapauttamaan itsensä täydellisesti", ja tämän näkökannan perustan historiallisiin tosiseikkoihin. En vastusta sabotagea rakkaudestani "lakiin ja järjestykseen". Mikään noista ei ole minulle erityisesti pyhä, mikään ei ole niistä yhtätuhannetta osakaan niin kallis kuin luokkani vapauttaminen. Jos luokka, johon kuulun, voisi vapautua riistännästä työnantajaluokan laatimia lakeja rikkomalla, avoimella kapinalla, rikkaiden omaisuuden kaappaamisella, tulisoihdun asettamisella muutamiin rakennuksiin tai omistavan luokan muutamain jäsenten summittaisella murhaamisella, niin toivoisin että minulla olisi rohkeutta ottaa osaa siihen työhön. Rukouksellista rohkeutta ja tarpeellista sydämenkovuutta. Se ei ole siis vallankumouksellisen tahdon puutteen tähden kun vastustan sabota-

gea ja muita väkivaltaisia keinoja, mutta sentähden kun uskon että ne vain sitovat luokkani enemmän toivottomaan orjuuteen. En sentähden, että pelkäisin vahingoittaa leivän ja elämän herroja ja tahtoisin säilyttää heidän omaisuuttaan, vaan sentähden etten tahdo hävittää luokkani moraalialia taisteluvoimana.

Sabotage saa juuri sen aikaan. Se hävittää köyhälistön moraalisena voimaa ja tekee sen kelvottomaksi suureen taisteluunsa. Se heikontaa luokkayhteistunnetta, joka jo on kehittynyt. Se asettaa taistelun ratkaisevimmat ja tärkeimmät tapahtumat yhä edelleen yksilöjen käsiin eikä joukon. Kun me Englannissa harjoimme Ca' Canny'a, (käy hiljaan), niin työnantajat ensin hämmästyivät. He eivät tienneet miten menetellä sellaisen taistelukeinon suhteen, mutta pian he keksivät keinon. Ensin tuli palkattuja provokaattoreja, yksilöjä, jotka aina kehottivat väkivaltaan ja enempään väkivaltaan. Sitte tuli urkkijoita. Unioihin tunkeutui kaikellaisia epäilyttäviä henkilöitä. Satamakaupungissa, jossa elin, satamatyöläisten unio oli täynnä niitä. Kaikkein toimekkaimmat jäsenemme joutuivat "mustalle listalle". Ei siinä kaikki. Yhteishenki, joka oli vallinnut, hävisi kokonaan.

Sabotage ei ole luokkatietoisena köyhälistön ase. Se on pikemminkin ryysyköyhälistön. Luokkatietoinen työväestö hylkää yksilöllisen taistelun omaisuutta vastaan ja luottaa enemmän ja enemmän joukkotoimintaan. Työnantajaluokka pelkää vain tätä joukkotoimintaa ja lähettää kätyrinsä unioihin saarnaamaan yksilöllistä toimintaa kaikissa muodoissaan, niiden muassa sabotagea ja mellakoita.